

12. Žádost o milost

TACET

Aleš Březina / Jiří Nekvasil

Otec+dcera (Soňa):

Pane presidente republiky!

Rozsudkem Státního soudu v Praze ze dne 8. června 1950 byla odsouzena naše dcera a matka Dr. Milada Horáková, k trestu smrti.

Nejvyšší soud v Praze tento výrok Státního soudu potvrdil. Jsme si vědomi, že zůstává nyní jedině na Vašem uvážení rozhodnutí, zda rozsudek bude vykonán, nebo zda využijete svého ústavného práva k udělení milosti.

Pane presidente, jako otec a dcera odsouzené vznášíme k Vám svoji prosbu a žádost, abyste toto své právo nenechal nevyužito a nejtěžší trest prominul. Prosíme Vás při tom, abyste ve svém rozhodování nenechal bez povšimnutí léta života odsouzené, předcházející období, o němž rozhodoval Státní soud. Nejvýraznější z nich byla léta okupace, která pro ni znamenala boj a s ním spojené utrpení a strádání. Naše dcera a matka, do té doby aktivně činná v sociální službě, které věnovala svoji práci i svoje vzdělání, postavila se, bez ohledu na své politické okolí, ihned v září roku 1938 rozhodně proti Mnichovu a proti všemu, co Mnichov znamenal pro československý stát a lid. Tento postoj, v němž setrvala a který svojí činností osvědčila i v okupaci, způsobil nakonec i její zatčení a uvěznění. Zatčena Gestapem v srpnu roku 1940, prošla 4 léta trvajícím vazbou Gestapa. Zprvu do května 1942 na Pankráci, poté až do června 1944 na Malé pevnosti v Terezíně byla opětně a opětně týrána a mučena - vedena však svojí jedinou myšlénkou na osvobození československého lidu - chovala se pevně a statečně. Desítky jejích spoluvězňů dotvrzují, jakým jim byla odsouzená v létech vazby dobrým druhem v utrpení. V roce 1944 byla postavena před nacistický soud s návrhem na trest smrti a pouze díky štěstí a své statečnosti unikla tomuto trestu a dožila se osvobození v káznici v Aibachu, kam byla po odsouzení k odpykání trestu převezena.

Roky utrpení a strádání neznamenaly však pro odsouzenou jenom muka duševní, ale při týrání Gestapem trpěla také tělesně. Snášela to sice pevně, ale přece jako každá žena těžce a nikoliv bez následků.

Víme, že vším tím nemohl se zabývat Státní soud, když to přímo nesouviselo s trestnými činy, kterých se nyní dopustila. Tím více však prosíme Vás, pane presidente, abyste zvážil ta léta utrpení, bolesti a muk, než učiníte své rozhodnutí. Pro nás, otce i dceru, je při vědomí všeho toho strašnější pomyšlení, že by po jejím utrpení v létech okupace měl být rozsudek vykonán.

Pro mne, otce Dr. Milady Horákové, není v 82 letech života, který jsem se snažil věnovat poctivé práci, možno již očekávat radosti a štěstí. Avšak stížen již jednou tragickou ztrátou dvou svých dětí zemřelých zákeřnou chorobou v jediný den, očekávám, pane presidente, Vaše rozhodnutí současně jako rozhodnutí nad vlastním životem.

Já pak, jako dcera, věřím s nadějí a přesvědčením, že neodmítnete naši žádost, neboť si ani nedovedu představit, že by moje matka, která mi dala život, mohla zemřít na popravišti.

Pane presidente republiky, prosíme Vás, neoponechávejte bez zvážení vše, co naše dcera a matka jako žena prožila, jaký život dříve žila, čím a pro co v okupaci trpěla, že nikdy při žádné své činnosti nejednala pro svůj majetkový prospěch. Uvažte, prosíme, také co by výkon trestu znamenal pro nás, otce a dceru a prosíme Vás, vyhovte této naší žádosti o milost. Takovým Vaším rozhodnutím pro nás bude dáno vědomí, že alespoň život neztratila a že jí byla dána příležitost k práci a nápravě.

Pane presidente republiky, neztrácíme ve Vás důvěru a neztrácíme důvěru ve Vaše rozhodnutí, věříme v milost.

Hluboce oddaní:

Jana Horáková, dcera - - - - - Čeněk Král, otec

Praha XII. U Havlíčkových sadů

Praha dne 24. června 1950